

ling, er det, fordi jeg skønner, at Anstalterne, saaledes som de nu ere anbragte her i Byen, virke i flere Retninger forfejlet. Jeg tror saaledes, at den Omstændighed, at man har en saadan Skoleafdeling som den, der ligger i Baggensgade, har ført til, at Undervisningen der bliver paa en Maade for doktrinær, om dette nu end er et Udtryk, som skulde synes meget lidet at passe her. Disse unge ulykkelige aandssvage Væsenér faa for megen Skoleundervisning og for liden Øvelse i at færdes ude ved Arbejder ude i Livet. Dette Forhold vil jo undergaa en fuldstændig Forandring, saafremt Skoleafdelingen flyttes til Landet, hvor den vil ligge, om jeg saa maa sige, midt i et Arbejde, til hvilket disse Mennesker passende kunne udvikles, og jeg anser dette for en meget væsentlig Side af Sagen. — Jeg har endnu kun en ganske enkelt Bemærkning at gøre. Jeg vil nemlig meget advare imod, at man ved denne Sags fortsatte Afvikling kommer til at projekttere alt for kostbare Bygninger. Der er nu vundet en Erfaring ved Anlægget af Ebberødgaard, som er i høj Grad afskrækkende. Efter min bedste Opfattelse er der her spildt ret betydelige Kapitaler. Dette udtaler jeg ikke, fordi jeg vil rette Bebrejdelser mod dem, der have foreslaaet Erhvervelsen af denne Ejendom eller i det hele foretaget Anlægene der. Man har maaske manglet en Del Erfaring, har ikke haft tilstrækkelig erfaring og praktiske Følk til sin Raadighed til at forestaa hele Anlægget af denne Institution derude i Nærheden af Birkerød, og dette har ført til, at man er kommen til at bruge mange flere Penge, end det vilde have været nødvendigt, saa at det hele Anlæg er blevet i høj Grad kostbart. Man har derved faaet en Rentebyrde at slæbe paa, som man i ikke ringe Grad vilde have kunnet undgaa, naar Anlægget havde været foretaget med noget mere praktisk Sans og noget større Økonomi. Jeg skal ikke gaa i Enkeltheder i dette Øjeblik, men man vilde let være i Stand til at paavise, at der her er spildt en hel Del Penge, som man kunde have undgaaet at spille, og at der her er Forhold til Stede, som efter min Mening maa tages i Betragtning ved denne Sags videre Behandling mellem Autoriteterne og dem, der vælges til at behandle Sagen her fra Rigsdagens Side.

Meyer: Saa vidt jeg har kunnet skønne, har en stor Del af Diskussionen i Dag drejet sig om Beliggenheden af de Kellerske Anstalter. Jeg agter ikke at opholde

mig ved denne Side af Sagen, saa meget mere, som jeg ikke antager, at disse Anstalter ville kunne finde nogen passende Beliggenhed i Kjøbenhavns 13de Valgkreds. Derimod forekommer det mig, at der er al mulig Anledning til at dvæle ved Udtalelser, som ere fremsatte af den højtærede Minister ved Lovforslagets Forelæggelse. Den højtærede Minister udtalte da, og det forekommer mig at være af megen Vigtighed, at der var i høj Grad Mangel paa Plads til de aandssvage, og at man ikke kunde skaffe Plads til dem paa de bestaaende Anstalter, fordi disse alle vare overfyldte. Skønt der samtidig var sket en Reduktion fra den ærede Ministers Side af de aandssvage, idet en Del vare udskudte, som jeg mener burde optages paa Anstalterne, og den højtærede Minister kun havde faaet 150 aandssvage, der paatrængende nødvendig maatte anbringes, vare Forholdene dog saaledes, at ikke en Gang for dem var der under de nuværende Forhold Plads paa disse. Der er altsaa al mulig Anledning til at faa Anstalterne udvidede og faa anbragt disse stakkels Mennesker, saaledes at der kan være Tale om en fornuftig Pleje, eventuelt Bedring eller Helbredelse for dem. Men hvad der i den højtærede Ministers Udtalelser forekommer mig at være ganske særlig stærkt, og hvad der synes mig at være af den Beskaffenhed, at vi bør dvæle nøjere derved, end Tilfældet hidtil har været under Diskussionen her i Dag, er, at han endogsaa omtalte, at der hos os var en stor Del aandssvage Kvinder, der satte aandssvage Børn i Verden, fordi Forholdene f. Eks. paa Fattiggaardene vare saaledes, at Forbindelse mellem Kønnene var let, saa at man i Stedet for at forhindre Aandssvagheden i at udbrede sig tværtimod ligefrem i Kraft af bestaaende Forhold saa, at der sattes aandssvage Børn i Verden, hvorved Tallet af disse stadig øges, og man aldrig synes at kunne have Garanti for at komme Aandssvagheden rigtig til Lids. Dette synes mig at være et Forhold af den Beskaffenhed, at man her vistnok maatte kunne gaa adskilligt videre end den højtærede Minister, naar han efter disse Udtalelser, der vare saa skræmmende, sagde, at Forholdet er jo ikke det, at man skal inddrage alle aandssvage her i Landet paa særlige Anstalter. Den ærede Minister gaar ud fra det rent økonomiske Synspunkt og mener, at Sagen set fra dette er uoverkommelig. Men selv om Sagen skal ses som rent økonomisk, ses samfundsmæssig, er jeg alligevel af den Opfattelse, at det muligvis